Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Oficina d'Estratègia i Comunicació del President i del Govern
Gabinet de Comunicació del President

Conferència *Avancem* del president Aragonès

Sala Oval del Museu Nacional d'Art de Catalunya, 14 de febrer de 2022

Bona tarda a totes i tots. Moltes gràcies per acompanyar-me aquesta tarda en aquest magnífic espai del Museu Nacional d'Art de Catalunya per escoltar després d'un any de les eleccions del 14 de febrer com veig el moment actual i com crec que el país ha d'avançar cap al futur. Voldria agrair-vos a tots vosaltres la presència, especialment d'aquells que discrepeu de les meves posicions polítiques, que probablement avui no coincidireu del tot amb el que exposaré però que heu vingut a escoltar i aquest és el primer pas per dialogar, per contraposar arguments, per entendre'ns i per dibuixar conjuntament el futur.

Us he convocat avui que fa un any de les eleccions del Parlament de Catalunya, ara que hem de reflexionar de com continuar avançant, un any després de la victòria independentista més important en escons i en percentatge de vots de tota la història. Avui vull compartir amb tots vosaltres on som i què cal fer per tornar a avançar. I per reafirmar el meu compromís amb la transformació del país i d'afrontar amb tota la determinació i tota l'ambició la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat.

Avui també vull tenir l'oportunitat de parlar-vos del projecte de la Catalunya sencera. De com enfortir els grans consensos que ens defineixen com a país i proposar-ne també de nous. De com ens han d'ajudar a avançar en benestar i la prosperitat, que vol dir avançar amb la innovació, l'emprenedoria i el progrés econòmic que arriba a tothom. Amb una aposta clara per la sostenibilitat i amb un clar compromís feminista i en la defensa de la llengua i la cultura catalanes.

De com hem d'enfortir la democràcia i oferir a la ciutadania un horitzó de llibertat que és del tot irrenunciable. Aquesta idea de país inclou a tothom. Sigui com sigui, vingui d'on vingui, parli la llengua que parli i estimi com estimi. I aquesta idea de país que inclou tothom ha d'arribar a tot arreu. Aquesta és la Catalunya sencera. Una Catalunya plural i diversa. Una Catalunya que es vol cohesionada. Una Catalunya sense ciutadans de primera i de segona. Una Catalunya sense comarques i ciutats que se s'han sentit menystinguts. Una Catalunya que volem construir justa, pròspera i lliure.

Una Catalunya que aspira a la plenitud en tots aquests àmbits i que avui ens veiem limitats de forma reiterada per un estat incapaç de reconèixer i contribuir al progrés dels grans consensos que constitueixen la societat catalana.

Per això avui també vull compartir amb tots vosaltres la necessitat de desbloquejar la resolució del conflicte polític amb l'Estat. De la necessitat de posar fi a la repressió i que el Govern de l'Estat faci una proposta política per resoldre el conflicte amb Catalunya.

Avui hem d'exigir al Govern de l'Estat que demostri el seu compromís democràtic. Sense la resolució al conflicte polític Espanya llisca cap a l'autoritarisme com demostra l'avenç de l'extrema dreta.

Pl. Sant Jaume, 4
Palau de la Generalitat
08002 Barcelona
Tel. 93 402 46 00

Si el Govern de l'Estat no fa aquesta aposta, si no entén que hem de resoldre aquest conflicte, que si manté el bloqueig i l'immobilisme; no entén que sense la valentia d'afrontar les grans qüestions que la democràcia espanyola té pendents de resoldre —la principal el conflicte polític amb Catalunya—, si no entén això estarà obrint la porta a un govern de la dreta amb l'extrema dreta, perquè el tenalla la port a una etapa liderada per la dreta i l'extrema dreta. I això, en cap cas, serà responsabilitat de l'independentisme. Si això passa serà responsabilitat, única i exclusivament, de qui governa ho està governant més pendent de no fer enfadar la dreta que de resoldre els conflictes de fons.

Per això, davant d'aquesta amenaça, davant del bloqueig de l'Estat i davant de la necessitat de donar un nou impuls a la negociació, cal cohesionar-nos de nou a partir dels consensos que ens defineixen com a país. Hem de posar en moviment les bases d'un projecte nacional modern, que aprèn del passat, però sobretot que mira el futur amb tota l'ambició d'un país petit però que pensa en gran. Una Catalunya inconformista, que vol avançar fent que la ciutadania decideixi lliurement el futur polític, tal i com va quedar demostrat a les eleccions d'ara fa un any.

Per això cal parlar de nou al conjunt del país. Parlar, pensar i governar per la Catalunya sencera. Generant oportunitats i fent del benestar i la prosperita conceptes que arribin a tothom i arreu. Del Pirineu a Barcelona. De Girona al Camp de Tarragona. De les Terres de l'Ebre a la Catalunya central. I de Ponent al Penedès. Però també dels barris metropolitans als pobles rurals. I de les poblacions del litoral a les de muntanya.

Cal activar de nou la mobilització popular en defensa dels grans consensos de la societat catalana i també cal enfortir la unitat d'acció. Partint d'una mirada amb la vocació més àmplia possible. Una unitat d'acció que és incompatible amb retrets que no sumen i que hem de tornar a sumar en positiu, i això ens obliga a sortir de les respectives zones de confort. I construint una proposta democràtica, consensuada i viable que atengui la pluralitat i diversitat del país, que tingui una inequívoca vocació de créixer i de recollir complicitats internes i també internacionals. I que contribueixi a desbloquejar la negociació amb l'Estat i reforci la posició catalana per fer inevitables l'amnistia i l'autodeterminació que van guanyar el 14 de febrer el suport popular. Avancem a partir de la unitat d'acció i construïm una proposta guanyadora que respongui als grans consensos del país.

Com els deia, començaré parlant-los de la meva idea de país, que es descriu amb les paraules de la Catalunya sencera. De com l'entenc. De com vull que avanci. De com vull que progressi.

Avui fa just un any d'unes eleccions que van mostrar una majoria independentista sense precedents. I avui també fa un any d'unes eleccions que van mostrar de forma clara i inequívoca l'existència d'una majoria de progrés. D'una majoria a favor del benestar i la prosperitat, a favor del medi ambient i un clar compromís feminista. Una majoria a favor de la cultura i la llengua catalana. I alhora, van mostrar una àmplia majoria a favor d'enfortir les nostres institucions democràtiques. A favor dels drets civils i polítics. Del diàleg i en contra de la repressió. A favor de l'amnistia i el dret a l'autodeterminació.

Aquest resultats electorals són el reflex del país que tenim. Un país amb diferents consensos més o menys amplis, que se superposen, que impliquen actors amb posicions polítiques, amb

punts de vista diversos, però que en el seu conjunt ens mostren les idees centrals a través de les quals es construeix el país.

Idees troncals, sòlides, que tenen una continuïtat històrica, que han anat evolucionant amb el pas del temps i que avui continuen formant la base i els fonaments del catalanisme polític, cívic, social i cultural.

Aquest sistema de valors, aquests espais compartits, són els que ens identifiquen com a nació, són els que ens identifiquen com un sol poble. Una idea de país que ens ha fet avançar moltíssim. Que ens ha cohesionat i ens a enfortit. I que avui, a ulls del segle XXI, cal reivindicar-la i projectar-la cap al futur. Avui, cal tornar a defensar Catalunya com a nació cívica, pròpia d'un país plural i divers com el que tenim. Pròpia d'un país d'elecció, perquè la nació catalana es basa en la voluntat de ser col·lectiva i de formar-ne part individualment de tots i cadascun de nosaltres. Cal tornar a defensar les institucions pròpies que recullen la voluntat de sobirania de la ciutadania de Catalunya.

Una reivindicació històrica que avui és indestriable de l'amplíssima majoria que vol que aquest país decideixi lliurement el seu futur.

Avui, hem de tornar a projectar el català, la llengua catalana, com la llengua comuna i de progrés del país, davant dels reptes que la globalització, els canvis tecnològics, demogràfics i de consum cultural ens plantegen i fent també com la llengua que garanteix viure realment en una societat plurilingüe.

Cal impulsar de nou la nostra vocació europeista i mediterrani. Pròpia d'un país obert al món, que vol participar directament i en primera persona en el projecte de construcció europea —que és el nostre projecte— i que alhora, esdevé el millor aliat per una política comunitària a la Mediterrània més solidària.

Avui, hem de seguir enfortint tot això i, al mateix temps, hem de continuar impulsant una economia al servei de les persones que fa de Catalunya un país d'oportunitats. Un país més modern, avançat i cohesionador. Capaç d'adaptar-se i liderar els canvis estructurals, basant-se en la reindustrialització, l'obertura econòmica al món i una transició energètica justa. Un país que ofereix totes les eines perquè tothom, absolutament tothom que hi viu, pugui emprendre el seu projecte de vida en llibertat.

Aquesta idea de país, hereva de les majories que hi ha hagut a Catalunya, que ha impulsat les grans transformacions del segle XX. Des dels ambiciosos plans de modernització de la Mancomunitat a la gran capacitat transformadora i emancipadora de la Generalitat republicana. És la idea dels grans consensos que es van construir en el marc de la lluita antifranquista al progrés que va suposar disposar d'eines de construcció nacional i cohesió social com la immersió lingüística i la televisió en català durant les últimes dècades del segle passat.

Aquest sistema de valors, que respon a aquests grans consensos, és sòlid i transversal. Però no és immutable. És un sistema que evoluciona a mesura que la societat avança, incorporant nous elements com el compromís amb la perspectiva feminista o amb la inajornable lluita contra el canvi climàtic. Que incorpora com idees definitòries de la nostra identitat la riquesa d'una societat plural i diversa, que sap créixer i enfortir-se a través de les aportacions dels

nous catalans. Catalans i catalanes vinguts d'arreu del món —en circumstàncies molt difícils i moltes d'elles extremament difícils— que han escollit Catalunya per fer-la casa seva i fan del país una gran terra d'acollida. El fet migratori és una constant en la història del nostre país, i això no és un problema esdevé un actiu.

Tot evoluciona. Tot progressa. Tot avança. Per això és lògic que el conjunt de valors que el catalanisme projecta cap al futur també hagi canviat en els últims anys.

Per això és lògic que el catalanisme, de forma majoritària, hagi abandonat la vella idea de modernitzar i transformar l'Estat que no vol canviar, que no dona resposta als grans consensos del país. Aquesta amplia majoria que ja començat a apostar de forma cada vegada més clara per una Catalunya independent. Una opció que es veu ratificada a les urnes. Per això avui el nosaltres, que no ens conformem, que volem fer progressar el país, volem avançar defensant el dret a decidir el futur polític de Catalunya. Catalunya vol avançar defensant la democràcia i la llibertat. Catalunya vol avançar exercint un dret a l'autodeterminació que ja forma part dels amplis consensos de la societat catalana com la via òptima de resoldre el conflicte polític amb l'Estat.

Aquest sistema de valors, aquests grans consensos, donen forma al país que estem construint, al projecte de la Catalunya sencera. Un projecte transformador, innovador i disruptiu. Que situa al centre de les decisions polítiques aquelles persones, aquells col·lectius que durant massa anys han sentit que no formaven part de l'agenda política, que no formaven part del centre de decisió política, que massa vegades s'han sentit ignorades. Un projecte que ha de donar resposta a les urgències del dia a dia, que atén al conjunt de crisis provocades o agreujades per la pandèmia. Però un projecte centrat en la lluita contra les desigualtats. Les desigualtats socials i territorials són les que realment fracturen la societat catalana. Un projecte que hem de tirar endavant generant oportunitats per a tothom. Generant oportunitats arreu del país. Afrontant els reptes que té el Pirineu, que tenen les Terres de l'Ebre. Afrontant els reptes de Barcelona i de l'àrea metropolitana. I pensant amb el conjunt del país, amb una visió integral del país, perquè avui, en una societat interconnectada com la nostra, reptes com l'habitatge, la mobilitat, la creació de llocs de treball, l'extensió dels serveis públics, no es pot afrontar fraccionadament, només es pot afrontar tenint en compte el país sencer. Tots els territoris i totes les persones. Cal que Catalunya atengui les mal anomenades perifèries urbanes que s'han sentit menystingudes, barris que s'han sentit invisibles i oblidats

Aquest projecte té un requisit, que és creure en el potencial que té Catalunya i defugir els discursos catastrofistes que no contribueixen a impulsar la nostra economia. Al contrari, hem de defensar amb orgull, també els actius que tenim. Un orgull que ha d'anar acompanyat d'autoexigència per al present i per la futur. Una cosa no està barallada amb l'altra,

Aprofitem tota l'energia que tenim per consolidar Catalunya com una de les societats més innovadora i avançada de l'Europa del Mediterrani. Avui liderem el creixement econòmic. Avui Catalunya lidera la creació de llocs de treball. Avui Catalunya torna batre rècords d'exportació. Per això Catalunya per les inversions estrangeres i les del propi país.

Però ens equivocaríem si ens centréssim únicament en respondre a les necessitats del dia a dia, per molt urgents i importants que siguin. Ho hem dit moltes vegades, i avui un any després de les eleccions ho tornem a dir. No hem vingut a gestionar i prou, no som una simple administració autonòmica. És el govern del país i es fa responsable de tot el que passa al

país. Hem vingut a transformar. Ho he dit des del primer dia i els hi recordo sovint als membres del Govern.

El nostre projecte de país ha d'atendre les necessitats del 2022, les importants, es urgents, les que ens preocupen, però també i construir la Catalunya del 2030, però sobretot, hem de tenir l'ambició de pensar en gran i treballar amb una mirada llarga. Moltes vegades la política es veu condicionada per la immediatesa, que ens exigeix i ens condiciona. Però si alcem el cap ens adonarem que hem de tenir la capacitat de treballar amb aquesta perspectiva transformadora.

En poc més d'un segle, Catalunya, com bona part del món occidental, ha viscut tres grans revolucions que han canviat la nostra manera de viure. La segona revolució industrial basada en l'electrificació de l'economia i país. El canvi cap a una economia del sector serveis, de la societat del consum i dels grans mitjans de comunicació de masses a la dècada dels anys seixanta.

I finalment, durant l'inici de l'etapa democràtica i la recuperació de les institucions catalanes, es produeix l'arribada de la informatització i l'automatització, de les telecomunicacions i del món audiovisual, que culmina amb la globalització i l'extensió d'internet des dels ordinadors i les pantalles a les nostres butxaques.

Cadascuna d'aquestes revolucions es va afrontar amb pors i temors. Amb importants costos. Amb l'esforç de moltíssims treballadors i treballadores, que han construït el país que tenim avui. I amb molta, moltíssima precarietat però alhora també amb tota la lluita compartida per superar les dificultats. Tots aquests canvis van comportar importantíssimes modificacions i transformacions demogràfiques que expliquen qui som avui. Però sense cap mena de dubte, cadascuna d'aquestes revolucions ha significat un salt endavant important en la vida del conjunt de la ciutadania.

Crec que és evident que hem entrat en una nova fase i avui, a l'hora de participar en el món del segle present i guanyar-hi rellevància, ens cal tornar a actualitzar el projecte de país. Prat de la Riba es va imaginar la Catalunya-Ciutat. Com va fer Francesc Macià amb la «caseta i l'hortet». Jordi Pujol va parlar de la Catalunya dels «Som 6 milions». I com va saber fer Pasqual Maragall amb el patriotisme del drets socials. Avui ens pertoca a nosaltres treballar per la Catalunya sencera. El nostre repte avui és atrevir-nos a redefinir el projecte de país. A construir un projecte per a la Catalunya sencera, que signifiqui nou salt modernitzador en tots els àmbits que arribi a tothom començant per una economia moderna, innovadora. Plenament digitalitzada i sostenible. Capaç de crear prosperitat. De generar una riquesa que es transformi en benestar pel conjunt de la ciutadania. I això passa per la reindustrialització i ampliar encara més l'obertura a l'exterior de la nostra economia. Una economia que faci de la ciència i la recerca la nostra bandera. Catalunya avui ens hem de reivindicar així. Som una potència mundial en l'àmbit de recerca, especialment en els camps de la biomedicina i en telecomunicacions i, per tant, actuem en conseqüència. Ajudant, acompanyant i potenciant els excel·lents centres de recerca i ajudant els investigadors i investigadores que tenim. Col·laborant en la transferència tecnològica des de la recerca cap a la indústria, cap a la salut, el tercer sector social, cap als serveis públics i les administracions públiques. Aquesta aposta per la ciència, per la recerca i per la innovació s'ha de traslladar en l'àmbit de les tecnologies avançades.

Tenim a la sort de disposar d'infraestructures tan importants com els supercomputadors Marenostrum i això ho hem d'aprofitar per encapçalar i liderar projectes tan ambiciosos a nivell internacional com el disseny i la fabricació del xip europeu. Un projecte del tot estratègic pel conjunt de la indústria europea i que sense cap mena de dubte ha d'esdevenir un revulsiu per consolidar Catalunya com un país amb una economia d'alt valor afegit i prosperitat compartida. S'ha de traslladar sabent aprofitar tot el potencial del Sincrotró Alba. I traient el màxim rendiment que Barcelona sigui la capital mundial de la telefonia mòbil, com veurem d'aquí properes setmanes.

En l'àmbit de la indústria hem de ser capaços de culminar una transformació tan transcendent per la nostra economia com ho van ser els grans canvis en la mobilitat que va viure el segle XX. Ara és l'hora de l'electrificació de l'automoció. Una autèntica revolució que transforma al nostra industria i també els llocs de treball. Un autèntic progrés des del punt de vista de la descarbonització i de la lluita contra el canvi climàtic, però també és repte per la indústria automobilística del país i els llocs de treball vinculats.

Des del Govern hi som. Hi som plenament implicats. Per això acompanyem i incentivem aquesta transformació del tot imprescindible per continuar projectant el potencial industrial de Catalunya cap al futur.

En paral·lel, a Catalunya avui és absolutament necessari afrontar una transformació verda que ja està en marxa. Una transformació que implica profunds canvis en el país. Que implica canvis en el nostre paisatge, dels nostres paisatges, de la mateixa manera que han portat canvis tots els progressos que hem experimentat com a societat.

Canvis que ens poden generar una contradicció i potser d'entrada no ens agraden, però que parteixen de la constatació que o produïm energia neta nosaltres —i tenim tot el sòl i tot el vent per fer-ho— o continuarem depenent de les nuclears i d'importar energia a través de línies de molta alta tensió.

Per això no fer res no és una opció. De la mateixa manera que fa mes 100 anys vam aprofitar l'aigua del Llobregat i del Ter per impulsar la nostra revolució industrial, avui cal que aprofitem el sol i el vent que tenim per impulsar una revolució verda.

Tot això és importantíssim a curt, mitjà i llarg termini. Però si la Catalunya sencera es caracteritza per alguna cosa, és per la seva capacitat d'enfortir-nos com a societat, d'aglutinar-nos, de cohesionar-nos. I això passa, pels camins que ja hem transitat històricament, modernitzar, enfortir i ampliar la xarxa de serveis públics que vetlla en tot moment per garantir l'equitat i la igualtat d'oportunitats de tothom i a tot arreu del país. Per rebutjar i eradicar tota forma de discriminació i violència. I per revaloritzar la llengua catalana com a llengua comuna i de progrés social.

Un país cohesionat és un país on tota la ciutadania té serveis públics de qualitat a l'abast de la mà, amb independència del poble, barri o ciutat on es visqui i de la classe social i família que s'hagi nascut. L'exemple més clar són les escoles, perquè un poble sense escola, és una poble sense futur. I alhora, les escoles, el sistema educatiu és la millor garantia per assegurar que la Catalunya sencera cada dia és més una terra d'oportunitats. Per això cal continuar treballant perquè la innovació educativa arribi arreu. Cal continuar lluitant contra la segregació escolar. I cal continuar enfortint el sistema educatiu amb mesures tan transcendents com la

gratuïtat del primer cicle d'educació infantil, o més recentment, les millores en el calendari escolar.

El mateix passa amb tot el sistema de salut i el sistema d'acció social. Bàsics i imprescindibles per explicar el nostre estat del benestar. Àmbits on ens ha costat molt acabar de revertir unes retallades que han comportat un enorme cost social. I àmbits dels quals la pandèmia ha no només com són d'essencials, sinó, n'ha evidenciat el seu potencial i com n'arriben a ser d'imprescindibles per assegurar el nostre benestar, però també sent conscients, que les desigualtats socials avui determinen la salut i l'esperança de vida de la ciutadania. Al costat d'una política social i sanitària forta, hem de combatre les desigualtats socials. Calen inversions, evidentment, i acompanyar-los una voluntat modernitzadora per tal que la salut i els serveis social continuïn jugant un paper essencial en l'estat del benestar.

Però alhora, hem de ser ambiciosos i treballar des d'una nou prisma, des de noves òptiques i atendre necessitats que la ciutadania ha de tenir realment garantida per poder disposar d'una vida plena. Des de l'habitatge a l'accés a l'aigua, a l'energia i a la connectivitat digital.

Un país cohesionat també és una país sense discriminacions de cap mena. De cap tipus. Discriminacions que segueixen existint en la nostra societat. Discriminacions, abusos i violències envers les dones i infants, encara massa, sempre és massa.. Discriminacions, abusos i violències per raó de gènere, d'orientació sexual, d'origen, sobre la discapacitat o l'edat... que cal denunciar, combatre i eradicar-les definitivament.

I un país cohesionat necessita eines com el català que ha de continuar sent la llengua comuna d'una societat on conviuen catalans i catalanes que tenim multitud de llengües. Per això cal seguir potenciant la immersió lingüística a les escoles. Modernitzant-la, adaptant-la als nous temps, que és la millor manera de defensar-la. Perquè la immersió és l'eina que garanteix que tots els infants del país són plurilingües. No hi ha cap infant escolaritzat a Catalunya que només sàpiga català. Cap. Absolutament cap. No hi ha cap catalanoparlant que sigui monolingüe.

Per això la immersió és un model d'èxit. Perquè garanteix que tothom surt de l'escola coneixent el català i el castellà. Perquè ens cohesiona com a societat. Ens ofereix un tracte entre iguals que només és possible amb eines com la immersió, articulada a través dels projectes lingüístics de centre guiats sempre per criteris pedagògics.

La immersió és un clar exemple que cal potenciar i posar al dia les eines que tenim per assegurar el progrés de la llengua catalana. I en cada època ha tingut les seves. Des de les biblioteques de la Mancomunitat, amb TV3 i Catalunya Ràdio, passant per l'aposta per les escoles de la Generalitat Republicana. Per això avui la llengua i la cultura catalanes han d'entrar de ple en l'era digital. Per això estem treballant amb projectes ambiciosos com el *hub* audiovisual. Un conjunt d'infraestructures capdavanteres en l'àmbit de la producció audiovisual que vol potenciar tot un sector productiu amb un potencial econòmic enorme, que explica la nostra manera de ser i de veure el món, i que en paral·lel, asseguri una producció audiovisual en llengua catalana d'excel·lència, capaç de ser competitiva en un mercat digital global.

Aquest és el país que estem construint ja. Aquesta és la Catalunya sencera. La que reconeix tot el potencial que tenim, que despertar tot el nostre orgull i ens convida a l'autoexigència I

sobretot la que ens ha de despertar el convenciment que malgrat les dificultats, tornem a avançar.

És obvi que partim de limitacions polítiques i econòmiques que tots i totes coneixem, que ens condicionen enormement i que històricament han condicionat totes les generacions que ens han precedit. I que les limitacions polítiques són, fonamentalment, que Espanya ni acull ni respecta els grans consensos que tenim com a país. Per això estic convençut que les eines per fer tot això, les eines per transformar el país són la plenitud de l'autogovern, disposar de tots els recursos propis i de la democràcia.

Per això lluitem. I per això som aquí. Perquè avui la plenitud de l'autogovern, disposar dels recursos propis i de la democràcia passa de forma inevitable perquè la ciutadania de Catalunya pugui votar lliurement, pacíficament i democràticament quin ha de ser el futur polític del país**.**

A vegades l'actualitat que estem vivint, especialment els darrers anys, ens pot fer perdre la perspectiva històrica i crec que és bo recordar com hem arribat fins aquí i perquè hi hem arribat. Que el que hem viscut aquests últims anys no és fruit d'una febrada, ni d'un determinat moment, ni d'una conjuntura determinada passatgera. El que hem viscut, el conflicte que tenim amb l'Estat i la situació actual és estructural i respon a la incapacitat de l'Estat d'entendre, de donar cobertura i de potenciar els consensos que aglutinen a la immensa majoria de la societat catalana. Respon al propi cansament de la societat catalana d'haver intentat una vegada i una altra transformar un estat, una Espanya, que no vol ser transformat, que se sent bé tal com està, però nosaltres volem un altre tipus de país.

És cert que tot el procés d'elaboració de l'Estatut — de com es va retallar al Congrés, de com va patir l'estocada del Tribunal Constitucional— va contribuir a evidenciar aquest distanciament, que crec del tot natural i inevitable. Estic convençut que si no s'havia produït abans en la història és perquè règims autoritaris havien aturat en sec cada experiència democràtica. Dit d'una altra manera, en el moment històric en què l'esquema democràtic de les institucions s'ha consolidat a Espanya, en molt pocs anys s'ha evidenciat que la forma d'entendre el país que tenim a Catalunya no té cabuda amb la forma com s'entén i identifica la pròpia Espanya.

Avui, la voluntat popular que dota de legitimitat democràtica a tots els consensos de Catalunya s'ha vist alterada per part de l'Estat. Hem parlat de l'Estatut però no és ni molt menys n'és l'excepció. Tenim infinitat d'iniciatives del Parlament i del Govern, encaminades a millorar la vida de la ciutadania, que han acabat bloquejades o laminades pel Tribunal Constitucional. Llei de pobresa energètica, llei d'impostos als habitatges buits, llei d'igualtat entre homes i dones, llei d'emergència habitacional, llei de lluita contra el canvi climàtic, etc. El darrer exemple el de la immersió lingüística, un model d'èxit i de consens polític, pedagògic, acadèmic i escolar a casa nostra.

Per tot això cada dia som més els que defensem la independència com la caixa d'eines per impulsar els grans consensos que tenim com a país. I per això, aquest país ha decidit empoderar-se i ha donat la veu a la ciutadania en el referèndum de l'1 d'octubre, però també a les urnes en cada elecció que hem tingut l'oportunitat o en el procés participatiu del 9 de novembre de 2014.

Avui a Catalunya hi ha una majoria àmplia, sòlida i transversal que vol decidir el futur polític del país, que vol votar en un referèndum democràtic reconegut per totes les parts si Catalunya ha d'esdevenir una República independent, un estat independent en el si de la Unió Europea.

I és la incapacitat de l'Estat de donar resposta a aquesta realitat, a aquesta majoria, el que provoca el conflicte polític entre Espanya i Catalunya. I això és el que cal resoldre, això és el que cal atendre en aquesta negociació que tenim oberta amb l'Estat, la qual ha començat a caminar, a avançar, però que ha de començar a aportar resultats.

Mai fins ara l'Estat espanyol havia reconegut l'existència d'un conflicte polític amb Catalunya. I això cal reconèixer-ho. Mai fins ara havia mostrat la seva voluntat de seure a parlar i a negociar, també cal dir-ho.

Amb la victòria independentista del 14 de febrer d'ara fa un any i la configuració d'un Govern independentista i de progrés el mes de maig, les coses s'han començat a moure. El mes de juny es concedien els indults, un pas que crec que era indispensable per donar confiança i oferir crèdit a la voluntat negociadora de l'Estat. Al setembre reuníem de nou la mesa de negociació superant la paràlisi provocada per la pandèmia i també la paràlisi provocada especialment per la injusta inhabilitació del President Quim Torra. Però no n'hi havia prou i no n'hi ha prou amb aquestes mesures, amb uns indults que van ser un pas i amb haver reunit la mesa al setembre, per resoldre el conflicte. I avui cal dir-ho, i ho diem clarament, ens trobem davant una nova situació de bloqueig. És evident que està costant molt avançar. I això, no ha de sorprendre a ningú. Ja sabíem que no seria fàcil, perquè els punts de partida entre les dues parts són molt distants, generar confiances, acostar posicions i construir acords moltes vegades exigeix temps, discreció, paciència i mirada llarga que ens ha d'aïllar dels contextos polítics més immediats.

Però crec que avui hem de compartir amb el conjunt del país que el procés de negociació viu un moment de dificultat i crec sincerament que ho és per la poca valentia del govern espanyol, que no fa una proposta política per a Catalunya. El repte que tenim per davant és immens. Per això no es pot entendre si es vol resoldre aquest conflicte que es dilati la celebració de l'instrument que ha de permetre-ho, de la mesa, de forma reiterada per interessos de partit o electorals.

Perquè això només ajuda a sembrar dubtes sobre la voluntat real de resoldre el conflicte i dona arguments a tots aquells que esperen que aquesta mesa, aquest procés de negociació, descarrili, fracassi i acabi sense acord.

Tots els processos de resolució de conflictes polítics són complexos i passen per alts i baixos. I, per tant, per fases com l'actual. Per això estic convençut que aquesta situació de bloqueig, de dilatació, la superarem. Absolutament convençut. Però que per superar-les cal afavorir canvis en la correlació de forces que ens permetin enfortir la posició catalana.

Per això necessitem reactivar tota la nostra força. Tota la nostra força institucional i la mobilització política de tots els actors perquè quan hem demostrat tota la nostra força de forma unitària ha estat quan l'Estat s'ha mogut, s'ha vist obligat a moure's. I un exemple són els indults, que en cap cas són la solució. Però reconeixem com un pas important, perquè reconeixen que la sentència del Tribunal Suprem va ser injusta i perquè va permetre que

dirigents polítics enormement compromesos sortissin de la presó i recuperessin la seva llibertat. I estigueu-ne segurs, sense la gran victòria de un any no s'haurien produït.

El Govern de l'Estat no es mou per voluntat pròpia. Es mou i es mourà per la nostra fortalesa. I aquesta fortalesa la tenim i això vol dir que hem d'actuar amb més generositat, amb més unitat i amb més cohesió.

Que hem de forçar el govern de l'Estat a moure's i que comenci a parlar de propostes que afrontin realment l'arrel del problema. Perquè complir amb les obligacions que estableix l'Estatut o la Constitució o les lleis que ells mateixos han aprovat no és fer una proposta política. Cal afrontar el problema com, per exemple, ho exigeix l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa. Començant per retirar les causes contra el President Puigdemont i la resta de dirigents polítics exiliats. I acabar per trobar una solució democràtica al conflicte.

Què han fet altres països? Països que considerem democràcies avançades. Mirem-los i aprenem-ne. Aprenem, per exemple, de com ho han enfocat Canadà i el Regne Unit. Del Quebec i d'Escòcia. Escòcia i el Regne Unit van acordar el referèndum el 2012, l'any després de la primera majoria independentista al Parlament escocès, i no havien superat el 50% de vots. El Canadà i el Quebec es van dotar d'unes regles del joc, d'una llei de claredat, que determina el camí a seguir, i ofereix seguretat a totes les parts.

Creiem que aquest és el camí. Partim dels principis democràtics i a partir d'aquí, estudiem totes les vies i mecanismes possibles, que només depenen de voluntat política, per permetre a la ciutadania votar el futur polític del país.

La resolució del conflicte és una necessitat i una responsabilitat històriques. És un compromís democràtic ineludible. Per això si algú entén que un procés de negociació com el que estem impulsant és un peatge tàctic que cal pagar per governar l'Estat durant una legislatura és que no ha entès res. No ha entès que sense una resolució democràtica i acordada de la qüestió catalana, Espanya té per davant només l'alternativa de l'autoritarisme i la història ens ho ha demostrat moltes vegades.

I això és el que està en joc. Perquè el que realment afavoreix la dreta i l'extrema dreta és quan no es presenta un projecte alternatiu. És quan no s'afronta ni es vol resoldre el conflicte polític de fons.

Si a la propera legislatura espanyola hi ha un govern del PP i de VOX no serà per culpa de l'independentisme. Serà per la poca valentia de l'actual govern de l'Estat d'afrontar les grans qüestions que resten pendents per resoldre, entre elles el conflicte polític amb Catalunya. I per tant és l'hora de ser valents.

L'esquerra espanyola, que governa l'Estat, ha de triar si vol completar la reforma democràtica pendent que inclou el reconeixement de la plurinacionalitat de l'Estat i, per tant, de l'existència del dret a decidir o per contra es limita a tenir una posició d'esquerra però conservadora, immobilista, conformista, acomplexada amb l'excusa de l'amenaça de la dreta de sempre.

L'esquerra espanyola ha de triar si es conforma amb ser una democràcia en retrocés, dèbil i defectuosa —que necessita d'una llei mordassa per controlar a la ciutadania, que té un Consell General del Poder Judicial copat per la dreta nacionalista espanyol que condiciona les

decisions més importants de la justícia— o per contra si és capaç d'abordar totes les renúncies de la Transició.

Per això cal que el Govern de l'Estat, i els convidem, els ho exigim, sigui valent, deixi d'actuar unilateralment i s'aprofiti l'oportunitat que ens ofereix la mesa de negociació per afrontar un dels grans reptes que Espanya té pendent. Aquestes legislatures, aquí i allà, són per avançar i per trobar una via democràtica perquè la ciutadania decideixi. Si es nega de forma reiterada la possibilitat de construir aquesta via, de transitar aquest camí, quin és el missatge que se'ns fa arribar? Una condemna pels segles dels segles? Una expulsió del marc de drets i de llibertats fonamentals? Aquesta és l'alternativa, la proposta de l'Estat per Catalunya?

Podem discutir el quan, podem discutir el com, podem parlar de les fórmules i els condicionants. Però el que no podem acceptar com a resposta és que mai, mai, mai, hi haurà una via democràtica per tal que els catalans i catalanes decidim el nostre futur. Això no ho podem acceptar, perquè a ningú li ha de fer por la democràcia. A ningú li ha de fer por que la ciutadania decideixi.

I m'agradaria remarcar que cal enfortir els consensos que tenim per avançar amb més força que mai. La negociació i l'acord —sigui a través de l'actual mesa de negociació, com vull i em comprometo, o a través d'altres eines que es puguin construir si l'actual procés acaba sense acord— és la millor via per fer-ho possible. És la millor opció per aconseguir-ho. Per principis i per compromís democràtic i per la voluntat de voler comptar i incloure a tothom. Aquest és un valor al qual no podem ni volem renunciar mai. Mai ens hem de deixar prendre la bandera de la democràcia, del diàleg i de la negociació. I mai hem de confondre negociar amb renunciar. Perquè per aconseguir la independència sabem que més tard o més d'hora, haurem de passar per un procés de negociació. Per tant, aprofitem l'oportunitat que ara tenim, amb tota l'exigència i amb la màxima ambició.

Però també hem de ser honestos i clars. Si la negociació no avança, si no es comencen a visualitzar avenços, resultats, és evident que no ens podem quedar de braços plegats. Per això cal activar tots els mecanismes de pressió per desbloquejar la negociació i fer que avanci. Per reforçar la posició catalana en la pròpia mesa de negociació, per forçar a l'Estat a moure's i a que faci una proposta, com volen resoldre el conflicte polític. Per obrir vies i per crear noves oportunitats de negociació quan aquesta encalla, per poder continuar avançant si finalment descarrila. I sobretot, per reforçar-nos i enfortir-nos és imprescindible fer-ho per fer inevitables l'amnistia i l'autodeterminació.

Per això cal mostrar de nou tota la nostra força. Tota la nostra cohesió. Tota la nostra unitat d'acció. Cal posar en moviment les bases d'un catalanisme modern i inconformista, que mira al futur amb una immensa vocació transformadora, i això passa –al meu entendre- per set condicions.

La primera condició per aconseguir-ho és enfortir i visualitzar aquests deu grans consensos que existeixen a la nostra societat. Enfortir i projectar el conjunt de valors que expliquen i donen forma a la Catalunya sencera. Els consensos que són la idea que som una nació i que tenim institucions pròpies que mostren tota la nostra voluntat sobirana. Que som una terra d'acollida, que el català juga un paper bàsic com a llengua comuna i de progrés social. Que Catalunya és un país europeista, obert al món i que vol liderar el projecte europeu mirant a la Mediterrània. Que construïm un país on tothom pot desenvolupar el seu projecte de vida en

plena llibertat. Que volem ser un país d'oportunitats, que lliga el progrés econòmic i el benestar de tota la ciutadania com dues idees que són complementàries, és més, que són indissociables. Un país que reconeix que cal fer un salt endavant, que no pot esperar més, en el compromís feminista. Un país que reconeix que cal fer un salt endavant en la lluita contra el canvi climàtic. I un país que defensa l'amnistia i el dret a l'autodeterminació per resoldre el conflicte amb l'Estat espanyol i per fer-ho democràticament i en llibertat.

Aquests són els grans consensos de la Catalunya del 2022. Aquests són els valors que projecten la Catalunya sencera. I avui, davant de la situació de bloqueig, ha arribat el moment de tornar a posar en moviment aquestes bases del catalanisme per tornar a avançar. Per projectar-nos cap el futur i per garantir que Catalunya segueix sent un sol poble.

Per això iniciaré un diàleg amb el conjunt d'institucions del país i amb els principals actors polítics, econòmics, socials, cívics i culturals, no només per compartir anàlisi sinó per traduir aquests consensos en accions polítiques concretes. I ho farem amb unitat d'acció, començant pels diputats i diputades catalans a Madrid i els diputats i diputades catalans al Parlament europeu. Per treballar i decidir conjuntament com volem que sigui la Catalunya del futur.

Al llarg de les properes setmanes em trobaré amb tots els actors, no només per compartir aquest neguit, aquesta preocupació, si no per fer més forta la idea de posar en moviment els grans consensos que tant ens han fet avançar per superar la situació actual. Em trobaré amb tothom amb qui en bona mesura comparteix la majoria d'aquests consensos. Perquè és del tot imprescindible que el conjunt de consensos que compartim guiïn i determinin la defensa dels interessos de Catalunya a l'Estat i Unió Europea. Per això em trobaré amb tots ells. Per començar a traduir aquests consensos en polítiques concretes.

La segona condició per tornar a avançar és governar amb força i govern bé. Un govern com el que tinc l'honor d'encapçalar, un govern ambiciós i transformador. Un govern autoexigent. Situat de forma inequívoca al costat de la gent. Que governa i pensa per a tothom. Que governa pensant en tot el país, en la Catalunya sencera. Que treballa per atendre les necessitats més quotidianes alhora que construeix i dona forma a com serà el país a mitjà i llarg termini. I un govern que es compromet a impulsar políticament els grans consensos de país.

La tercera condició és garantir que Catalunya continua caminant pel progrés econòmic i social. El progrés econòmic és el motor del progrés social. No haguéssim fet tot el que hem fet en el camí cap a la llibertat nacional si no haguéssim tingut una economia forta i una societat cohesionada. Per això ens hem d'anticipar als canvis i a les transformacions. Incentivar-les i liderar-les. Per continuar sent un país competitiu. Per avançar, per créixer. Per poder transformar la prosperitat en benestar per al conjunt de la ciutadania.

La quarta condició és la mobilització popular en defensa dels grans consensos de la societat catalana. En defensa del progrés i del benestar. En defensa dels drets socials. En defensa dels drets culturals i lingüístics. En defensa dels drets civils i polítics. En definitiva, també de l'amnistia i l'autodeterminació. Aquest és el gran capital polític que tenim. Nosaltres que no tenim estat, encara, és la ciutadania. Per això cal tornar-li a oferir un projecte global, ambiciós i amb vocació de majoria.

La cinquena condició és aquests consensos es visualitzin a les urnes. De forma plural i diversa, però que es visualitzin a les urnes. la propera fita són unes eleccions municipals que han de servir, un cop més, per demostrar que aquests consensos representen el conjunt del país, representen la Catalunya sencera. Que han de servir per tornar a visualitzar els grans consensos que van sortir victoriosos el 14 de febrer.

La sisena condició és la internacionalització del país i del projecte nacional. Teixint complicitats. Cercant i construint aliances del tot imprescindibles pel progrés social i econòmic, i el reconeixement de Catalunya.

I la darrera condició és recosir la unitat d'acció. És essencial per tornar a avançar. Una unitat d'acció oberta a tothom en defensa del país, però especialment pel conjunt del sobiranisme i de l'independentisme. A tots ens toca estar a l'alçada del moment. Amb la màxima autoexigència, jo el primer. És l'hora d'escoltar-nos. Escoltar posicions, fins i tot discrepants, no fa mal a ningú. I deixem de mirar-nos de reüll. Cal que deixem de competir per veure qui és més independentista més d'esquerres o més progressista. Ningú no és més independentista que ningú. No és més independentista aquells que portem dècades militant en aquest moviment, ni el que avui mateix acaba d'assumir que aquest és el futur del país. Tots tenim un objectiu compartit. I tots hi fem falta. No hi sobra ningú.

Hem d'entendre que no hi ha una única mirada sobre el moviment independentista i el que representa el moviment independentista. No hi ha una manera bona i una de dolenta de ser independentista. Si es redueix el debat a identificar herois i traïdors hi perd el conjunt del moviment. Hem d'entendre que el moviment independentista és plural i és divers, com ho és Catalunya. Aquesta és la nostra força. Això és el que ens fa guanyadors.

Per això cal un compromís col·lectiu i per això em poso jo al davant de tots per assumir-lo d'abandonar el tacticisme, retrets i desconfiances que ens debiliten. Que debiliten la posició negociadora, i que debiliten la construcció d'escenaris de futur. Per això cal refer les confiances. Fem-ho amb una mirada àmplia i inclusiva. Que compti amb el conjunt del sobiranisme per fer inevitable l'amnistia i l'autodeterminació. Que deixi de parlar de si mateix com a moviment per tornar a parlar del país i cap al conjunt del país.

Cal treballar, doncs, i ho hem fe fer, amb mentalitat constructiva i tornar a sumar, tornar a treballar en positiu. Perquè sabem que avancem de forma imparable quan som capaços d'oferir a la ciutadania una proposta que és democràtica, consensuada, honesta, que recull la voluntat popular, que atén la pluralitat i la diversitat del país, que cohesiona i amplia els suports, i que és capaç d'enfortir les complicitats internes i internacionals.

Crec que aquesta és la proposta guanyadora. Aquesta és la proposta que ens ha de permetre guanyar la llibertat del país, que és decidir com volem que sigui la Catalunya del futur, com volem que sigui el futur polític del país. Partint dels consensos que hi ha que, repeteixo, es veuen limitats pel fet de pertànyer al govern espanyol, un estat que no ha donat resposta, que no perquè no pugui, probablement perquè no vulgui. Catalunya. Avancem, doncs, amb la proposta que parla i que es vol dirigir al país sencer. A la Catalunya sencera. Avancem amb la proposta que pensa, parla i treballa per la Catalunya sencera. Avancem enfortint la idea que Catalunya és una nació i que tenim unes institucions pròpies on resideix tota la nostra voluntat de sobirania. Avancem enfortint Catalunya com una terra d'acollida i on el català juga un paper essencial de la cohesió social. Avancem reforçant el nostre europeisme. Avancem

fent de Catalunya un país d'oportunitats per a tothom, on tot és possible. Avancem partint del feminisme, partint de la lluita contra el canvi climàtic. Avancem fent inevitable l'amnistia i l'autodeterminació. I avancem cap a una Catalunya que volem justa, que volem pròspera. Per això la volem lliure.

Pere Aragonès i Garcia
President de la Generalitat de Catalunya